

เทวดา

บทที่ 18

พิมพ์สมรตื่นเพราะพี่สาวมาจับแขนกระซิบเรียก

“พริ้ม มาดูคุณเสกสิ เกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้”

ที่แรกเธอตกใจ แต่สีหน้าของพรรณศรีก็เพียงแต่แสดงความวิตกกังวลไม่ได้ตกอกตกใจอะไร เธอจึงได้แต่ลุกตาม พรรณศรีทำให้เธอเงยบเมื่อพาย่องเข้าห้อง ยังมีด ห้องที่ไม่ได้เปิดไฟมีเพียงแสงสลัวของไฟดวงเล็กที่ลอดจากหน้าต่างระเบียง ร่างสูงนั่งอยู่บนโตะซึ่งปูด้วยกระจกแก้วหนา หลังไหลกว้างกระจ่างอยู่ในความมืด

“พี่ตื่นขึ้นมาเห็นคุณเสกนั่งแบบนี้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พี่ไม่เห็นว่าเขาจะนั่งนานก็เลยหลับต่อ แต่ตื่นเช้านี้ก็เห็นยังอยู่แบบเก่า”

“เอ คุณเสกนั่งสมาธิเหรอ ไปหัดมาจากไหน”

“คูสิ หลังตรงนั่งเฉยยังกับรูปปั้น”

เธอพาพี่สาวถอยออกมาจากห้อง “ช่างเถอะ ความจริงถ้าคุณเสกนั่งสมาธิได้ก็เป็นเรื่องดี จิตใจจะได้ไม่ฟุ้งซ่าน”

“เขาลุกขึ้นนั่งสมาธิเพื่อที่จะไม่ต้องนอนเตียงเดียวกับพี่ละชิ ใช่ไหมพริ้ม”

“ฮือ พี่พรรณอย่าคิดอย่างนั้นเลยนะ”

“ไปนอนกับผู้หญิงอื่นแล้วกลับมา นั่งสมาธิ คนอย่างนี้ก็มีด้วย..!”

“เขาอาจไม่ได้ไปนอนกับใครมาก็ได้” เธอลากพี่สาวเข้าห้องเมื่อพรรณศรีเริ่มเป็นน้ำหูน้ำตาไวยวาย “พี่พรรณนอนต่อที่นี้เถอะอย่าไปรบกวนเขาเลย”

“พริ้มก็เห็นด้วยหรือ ที่คุณเสกปิดกั้นตัวเองจากพี่อย่างนั้น”

“พี่พรรณเองก็อยากปิดกั้นคุณเสกมาก่อนไม่ใช่หรือ ตอนนี้ได้ตามต้องการแล้วทำไมไวยวายจัง”

“พริ้มพูดอย่างนี้ไม่อยู่ข้างพี่เลยนี่นา”

หญิงสาวถอนใจแรง “งั้นพริ้มไม่พูดก็ได้”

พอพิมพ์สมรเตรียมตัวจะไปทำงาน พี่สาวก็เข้ามาพูดว่า

“คุณเสกแต่งตัวจะไปไหนก็ไม่รู้ ถามก็ไม่ตอบ พริ้มช่วยตามไปดูหน่อยสิ”

“อ้าว แล้วพริ้มจะตามไปดูได้ยังไง”

“ขอเขานั่งรถไปด้วยก็ได้”

“ขนาดพี่พรรณถามเค้ายังไม่ตอบแล้วจะยอมให้พริ้มนั่งรถไปด้วยหรือ”

“ยอมสิ พี่รู้ว่าเขายอมพริ้มทุกอย่าง”

“เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่เอาละ พริ้มไม่อยากยุ่งด้วย”

“พริ้มไม่ยอมทำเพื่อพี่ใช่ไหม” อีกฝ่ายใช้เสียงเครือๆ ชูเขิน

ดังนั้น เธอจึงต้องทำงานแล้วคอยจับตามองเมื่อเขาใช้เวลาอยู่กับแม่โดยมีพรรณศรีอยู่ใกล้ๆ เอาใจเขาด้วยอีกคน พอชายหนุ่มบอกว่าคุณสุขสันต์ว่าจะออกไปข้างนอกแล้วลุกจะไปขึ้นรถ และพี่สาวทำท่าพยักพยับนัยใบ้ให้ เธอจึงวิ่งตามทันที

“พริ้มไปด้วย”

“จะไปไหน” ชายหนุ่มถามงงๆ

“ไปกับคุณเสก”

“ผมจะไปธุระ”

เธอเปิดประตูรถขึ้นไปนั่งรอหน้าตาเฉย ชายหนุ่มมองอย่างลังเลแล้วก็เปิดประตูก้าวขึ้นนั่งข้างๆ

“ผมไม่ได้ไปเที่ยวนะพริ้ม”

“จะไปบ้านสาวไหมล่ะ”

อาการนิ่งยอรับทำให้เธอหน้ามู้ย กอดอกกระแทกหลังกับพนักพิงเหมือนจะบอกว่า ต่อให้ข้างมาจุดก็เอาตัวเธอลงจากรถไม่ได้

บ้านหลังใหญ่สวยสง่า ตั้งอยู่ในเนื้อที่กว้างซึ่งปลูกประดับไม้ดอกไม้ใบ รวมไปถึงไม้ผลซึ่งได้รับการดูแลอย่างดี ประตูอัลลอยด์สีสวยถูกเปิดโดยสาวใช้ท่าที่เรียบร้อยแต่งกายสุภาพ

ชายหนุ่มถามหาใครบางคนแล้วก็ได้รับคำตอบว่า

“คุณเทพินไม่อยู่ค่ะ อยู่แต่คุณหญิง เชิญข้างในเลยค่ะ”

รถยนต์คันหรูแล่นผ่านสนามสีเขียวราบเรียบเข้าไปจอดที่หน้าตึกพิมพ์สมรเหลียวมอง ชักถามจนรู้ก่อนแล้วว่าเขาคงตั้งใจจะมาหาเพื่อนสาวที่เคยเรียนด้วยกัน

“คุณเทพินคือเพื่อนของคุณเสกหรือ”

“ใช่”

เธอค้อนวาม “แฟนเยอะจังนะ”

“เป็นเพื่อนกันเฉยๆ”

“งั้นคนนี้ก็โชคไม่ดีที่ไม่เคยควงกับคุณเสก”

เขาหันมามองยิ้มๆ “ทำไมจะไม่เคยควง ไปไหนกันตามลำพังบ่อยมากแล้วเขาก็ไม่เคยทำให้เสกเสียใจเลยด้วย”

“แล้วที่มานี้จะเอาอะไรหรือ” เสียงถามเขม้อย่างนึกขวาง

“ก็เกิดนึกถึงความหลังขึ้นมาล่ะสิ”

ร่างสูงก้าวลงจากรถเดินนำขึ้นบ้าน หญิงสาวเดินตามพลาถค์อันหลังเขาขยับๆ

สาวใช้ร่างงามที่ยกถาดเครื่องดื่มออกมาจัดว่าหน้าตาสวยทีเดียว! ทว่าสีหน้าเฉียบกร้าว ประกายตาเจิดจ้าราววามองจ้องแล้วหลบวบทำให้พิมพ์สมรชะงัก... เธอผู้นั้นกลับก้มหน้าหลบตา เดินสงบเสงี่ยมเข้ามาคุกเข่าวางแก้วเครื่องดื่มลงที่โต๊ะ ก่อนจะถอยกลับออกไปเงียบๆ ด้วยอาการก้มหน้าหลบตาที่เกินพอดี

พิมพ์สมรหันมามองชายหนุ่ม เห็นเขามองตามหลังเจ้าหล่อนอย่างสนใจเต็มที่

“สาวใช้หุ่นสวยหน้าตาดีแต่ตาดูจริงจังเลยนะ อ้าวๆ สนใจขนาดมองไม่เลิกเลยนะคุณเสก นี่แค่สาวใช้คุณเสกยังเป็นไปได้ขนาดนี้เชียวหรือ”

“อะไรคอยจับผิดกันจังเลย” นับวันเขาก็พูดจาพลิกพลิ้วมีลูกเล่นไม่ทีอๆ ซื่อๆ เหมือนเมื่อหลายปวยใหม่ๆ

“ก็จริงนี่”

“ขนาดสาวใช้ยังสวยเพียงนี้แล้วนายจะสวยเพียงไหน” เขาแกล้งพูดลอยๆ ให้เธอโกรธ

“คุณเสกแต่งงานแล้วนะ จำไว้ด้วย” เธอขู่ฟ่อ

คุณหญิงสองค์แต่งชุดสีขาวเรียบหรูเดินออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ยกมือรับไหว้ส่งเสียงใส่ทักทายหนุ่มสาวที่ลุกขึ้นยืนทำความเคารพโดยพร้อมเพรียงกัน

“เสก หายไปไหนนานหลายปีเลยลูก ดีใจจังที่ได้พบกันอีก” เธอหันมาหาพิมพ์สมร “อ้าว นี่แฟนหรือจะ หน้าตาน่ารักเทียวนี่”

“อู๊ย พรึ่มไม่ใช่แฟนคุณเสกหรอกค่ะ”

“อ้าว ขอโทษจ๊ะ”

“พรึ่มเป็นน้องสาวของภรรยาคุณเสกค่ะ” เธอพูดพลาถค์มองค้อนคนที่ไม่ยอมแนะนำความเป็นมา

คุณสองค์เชิญชวนให้อาคันตุงะนั่งลง “เสกแต่งงานแล้วหรือแล้วทำไมไม่ยอมบอกให้อารู้บ้างเลย”

“ตอนนั้นผมไม่สบายก็เลยแต่งกันเงียบๆ ที่บ้านครับคุณอา”

“แต่ตั้งใจกันไว้ว่าพอคุณเสกหายดีแล้วจะเลี้ยงใหญ่ค่ะ” แม่สาวรีบพูด

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นที่มาวันนี้ก็คงจะมาเรื่องนี้ใช่ไหมจ๊ะ จะจัดงานที่ไหน เมื่อไหร่จ๊ะ”

“ความจริงผมไม่ได้มาเรื่องนั้นหรอกครับ เรายังไม่ได้กำหนดอะไรกันเลย”

“อ้อ หรือจะ ถ้าอย่างนั้นถ้าจะมีงานเมื่อไหร่ อย่าลืมบอกให้อารู้ด้วยนะจ๊ะ อาจจะไปได้ไปร่วมแสดงความยินดีด้วย”

ท่าที่ชายหนุ่มสุภาพ ทำนั่งประสานนิ้วมือกลายมาเป็นท่าที่คนอื่น ๆ เห็นเจนนดา “คุณอาสบายดีหรือครับ ไม่ได้พบกันนาน คุณอา ยังสาวเหมือนเดิมเลยนะครับ”

“แหม อาไม่สาวแล้วจ๊ะ แล้วนี่เสกไม่ได้ติดต่อกับเทพิน นานเท่าไร รู้หรือเปล่าว่าเขาแต่งงานไปอยู่เมืองนอกหลายปีแล้ว”

“ครับ ผมทราบ ผมนึกว่าเขากลับมาแล้ว”

“ยังจ๊ะ แต่บังเอิญจริงที่เสกมา เขาจะมาถึงวันพรุ่งนี้”

สีหน้าผ่องใสยินดีของเธอลดลง สายหน้าแล้วว่า “สามีเขาตายเพราะอุบัติเหตุ ก็เลยจะพาลูกกลับไทย น่าเสียดาย... คนกำลังหนุ่มแน่นแข็งแรง หน้าที่การงานก็กำลังก้าวหน้าแท้ๆ”

“ผมเสียใจด้วยครับ”

“ขอบใจจะ เสกทิ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้ช้ เขาจะมาเมื่อไหร่จะได้ให้โทรกลับ”

ชายหนุ่มหยิบนามบัตรออกมาวางให้อย่างสุภาพ

สีหน้าและน้ำเสียงสตรีสูงวัย บอกความรู้สึกยินดีจริงใจ “ดีแล้วที่เสกมา เทพินคงดีใจ เสกคงช่วยให้เขาสบายใจขึ้น”

“ผมก็หวังอย่างนั้นครับ ผมจะทำทุกอย่างให้เธอสบายใจ”

คำพูดนั้นทำให้พิมพ์สมรหน้ามุ่ม

“แล้วคุณเสกไม่คิดจะทำอะไรให้พี่พรรณสบายใจบ้างหรือ”

เธอถามอย่างหาเรื่องเมื่อลาเจ้าของบ้าน เดินตามกันมาขึ้นรถ ชายหนุ่มหันมามอง ถามเบื้อๆ

“อะไรอีกล่ะ”

เธอลอยหน้าทำเสียงล้อเลียนประชดประชัน “ผมจะทำทุกอย่างให้เธอสบายใจ..... แต่ผมไม่สนใจที่เมียผมร้องไห้ทุกวัน...”

ร่างสูงใหญ่ของชายคนสวนที่เดินที่อยู่ที่ริมสนาม สะดุดสายตา ชายหนุ่มจ้องมองนิ่ง ชายคนนั้นหันมาจับตามองเขาเช่นกัน

ดวงตาในใบหน้ากร้าน สีผิวดำคล้ำ ส่งประกายเจิดจ้า

เขาไม่พูดอะไรเมื่อขับรถผ่านออกมา ขณะที่แม่คนอารมณ์บูดก็ส่งเสียงประชดประชันตลอดทาง.....

“พวกเขา এখনอยู่ห้องเดียวกัน แต่ว่าเสกไม่รักเอาใจพรรณเหมือนเก่า นี่แม่ชมัชชุชแฟนเก่าย้อนกลับมา แล้วเสกก็คล้อยตามถึงขนาดไปค้างคืนต่างจังหวัดด้วยกันเชียวนะ”

คุณวันดีรายงานเรื่องที่ได้รู้จักคุณสุขสันต์ คุณอชชาและลูกชายรับฟังด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

คุณอชชาพิมพ์คำต่าทอ “เจ้าประณตมันกำลังแยก็เลยคิดจะจับทางนี่นะช้ ให้ลูกสาวมาล่อ... ไอ้เฒ่าเจ้าเล่ห์..!”

“เสกอาจจะแก๊งดีกับแฟนเก่าประชดเมียก็ได้นะคุณ ถ้ามันไม่รักแม่พรรณ มันคงไล่กลับบ้านไปแล้ว ฉันทักว่ามันจะใจอ่อนแล้วยอมจดทะเบียนสมรส มันยังที่มหลอกงายอยู่ด้วย”

อชชานิ่งเพราะกลัวเรื่องนั้นอยู่เช่นกัน

อนัจจุพูดว่า “เดี๋ยวนี้เจ้าเสกเปลี่ยนไปเป็นคนละคนแล้วแม่ มันไม่ใช่เจ้าที่มช้แยคนเก่า ดูหูตาทำทางมันช้ คนเดิมที่ไหน แล้วตอนนี้มันรู้จักสู้แล้ว ไม่มีใครเอามันลงสักที่ไม่รู้ว่ามันมีดีอะไร”

อชชาพูดเครียดๆ “นั่นช้ แล้วมันเห็นหน้าคนร้ายแต่กลับปล่อยเฉย ไม่แจ้งตำรวจ หรือว่ามันมีแผนการอะไรถึงไม่ต้องการให้ตำรวจเข้ามายุ่ง”

“พ่อว่ามันรู้ใหม่ว่าเป็นเรา”

“อาจจะรู้หรือว่าจะไม่รู้” สีหน้าเขาเคร่งเครียด ที่สุดก็พูดออกมาว่า “แต่ถึงยังไงเราก็ต้องจัดการให้เด็ดขาด คราวนี้คงต้องใช้ปืนแล้ว”